

Var 1816 den 15de, 22de og 29de Juni blev i Lagtinget de samme Medlemmer valgte til Embedsmænd, den 15de alle med 16 Stemmer, undtagen Foged Bøegh, der som Vice-secretair havde 14, den 22de alle med 14 Stemmer, og den 29de ligeledes, med Undtagelse af Amtmand Sibbern, der som Vicepræsident havde 15 Stemmer.

Var 1816 den 6te Juli vare Lagtingets Medlemmer forsamlede, for, i Anledning af Stortingets Slutning, at underskrive Protocollen; hvilket skeede i følgende Orden:

E. Sørensen. Lange. D. Schare. Nansen.
 E. Tank. Nilsen. Bendtz. Borchsenius. Hall.
 Røder. Sibbern. Vangensteen. D. Weidemann.
 Barlien. Kesteb. Bergh. Bøegh.
 N. Schjøtt. A. Bonnevie. S. Rasmussen.

Stortingets Oplosning.

Var 1816 den 6te Juli blev Stortinget opløst paa følgende Maade.

Hans Kongl. Høihed Kronprindsen behagede naadigen at møde i Stortinget, ledsaget af Hans

Kongl. Høihed Arveprindsen, Statholderen, de øvrige Medlemmer af den Norske Regjering m. fl. Hans Kongl. Høihed Kronprindsen holdt en Tale i det franske Sprog, hvilken Tale af Hans Kongl. Høihed Arveprindsen blev gjentaget i det norske Sprog, og hævede derpaa Storthinget i Hans Majestæt Kongens Navn. Denne Tale saavel som Præsidentens dernæst dertil afgivne Svar ere af følgende Indhold:

1.) "Gode Herrer og Norske Mænd!

Et Aar er forløbet siden den Dag, da I traadte sammen i Kraft af Constitutionen, for at udføre de Forretninger, til hvilke Eders Medborgeres Valg kaldte Eder. Kongeriget Norges Storting har nu anmeldt, at dets Arbejder ere sluttede, og jeg opfylder en for mit Hjerte behagelig Pligt, ved at tolke Kongens Tølelser for det redelige Norske Folk.

Det er mig meget behageligt, gode Herrer og Norske Mænd! at kunne meddele Eder paa Kongens Vegne den Underretning, at vi vedblive at leve i Fred med alle Magter, og at, som en Følge deraf, de Venfjabs-Forholde, der forene os med de nærmest tilgrændsende Stater, Rusland, Preussen og England, have med hver Dag ere

holdt mere og mere Fasthed. I selv kjende paa en bestemtere Maade de Forholde, I staae i til Eders forrige Regjering. Jeg har at melde Eder med Fornøielse, at Underhandlingerne med Danmark, betræffende Krigs; Briggerne og Post; Fartøierne, ere tilendebragte af Admiral Fabricius us, til begge Rigers Tilfredshed. Den Danske Underhandler har afstaaet fra alle Danmarks Forbringer paa de omhandlede Fartøier, imod at erholde en Pengesum, hvoraf en Deel skal erlægges ved Enden af indeværende Aar, og det Øvrige ved Udgangen af næste Aar.

Kongen har med Glæde sruet den Tillid, med hvilken Normændene trykkede den Haand, der ræktes dem af deres Svenske Brødre. Nogle ængstelige og mistænkkelige Sjæle formodede, at en fuldkommen Enighed ikke vilde kunne bestaae et heelt Aar imellem Kongen og Nationens Repræsentanter. I, gode Herrer og Norske Mænd! have bevist det Modsatte; I have bevist, at Redelighed og Retfærdighed altid frembringe varige Foreninger.

Kongen har meget vel indseet de Vanskeligheder, I have mødt paa den nye Bane, I havde at gennemvandre. Fædrelandskjærlighed har med

Barme hilset den Norske Friheds Morgenrøde; men først med Tidens Fremskridt vil den kunne forene dermed Erfarenhedens kloge Underviisninger og Fornuftens Seier over Fordomme. Det er først for kort siden, at I kunde tale om Eders Rettigheder. I have overveiet Eders Belfærds; Anliggender og Eders selvstændige Forrettigheder; og vi ville haabe, at lykkelige Resultater blive Frugten af Eders Arbeider. Mit første Ønske var, at dele disse Arbeider med Eder, men, ved at afstaae fra dette Forsæt, vilde jeg baade overtyde Eder om min Agtelse og min Tillid, og tilslige bevise Andre, der kunde misunde Eder Eders nærværende Frihed og tilkommende Skjæbne, hvor langt Regjeringen var fra at ville have den aller mindste Indskydelse paa Eders Beraadslagninger.

Den første Pligt, som et Folks Repræsenteranter have at opfylde, er: at kjende og rigtig bedømme dets sande Stilling. Lader os ikke gjøre os et forvildende Begreb om vor, eller om de Hjelpekilder, Landet frembyder. Frembringelserne af vore Bergværktr og vore Skove ere indskrænkede; Hindringer standse vor Handel, og det er ikke uden megen Nøie, at vi afvriste Jordens usikre Afgrøde. Og dog, hvormange ere

ikke de Gjenstande, som Menneskefjærlighed, Fædrelandsfjnd, Forudseenhed, ja selv Nødvendighed have foreskrevet, og som endnu skulle anskaffes. Saadanne ere: Sygehuse i Provindserne; et Hospital for Fædrelandets Forsvarere, som der bør kunne finde Pleie paa deres gamle Dage; Forsaads-Huse for at betrygge mod ufrugtbare Kærlighed og udenrigske Tildragelser. Men vi ville, i Hensigt til Midlerne for at tilveiebringe dette, haabe paa det Forsyn, som, i Foreningen imellem de Scandinaviske Folk, gav os det første Pant paa dets guddommelige Beskyttelse.

Naturen, der negtede Nordens Børn Fordelene, som den tilstod Indvaanerne af mildere Jordstrøg, har sørget for at holde dem skadesløs ved kostbare Gaver: Sjelskraft og Frihedsaand. For at lede dem til dette ædle Maal, der blev dem foreskrevet, anviste den: Tarvelighed, Bindsslibelighed og Arbeidsomhed; og, for at krone dens Belsjæringer, indaandede den i deres Hjerter den indre Stemme, der, i tusinde Gjenlyd fra Fædrenes Gravhøie og Minder, tilraaber dem: vær rødtfattige, men uafhængige og hædrede. Ewig være da den Stemme Eder hellig! og da vil Friheden stedse finde Arvinger i Norden; da vil

Fred inden Riget og Hgtelse udenfor det gaae i Arv til Eders Efterkommere, længe efterat jeg har ophørt at være til.

Farvel, gode Herrer og Norske Mænd! I vende nu tilbage til Eders Arnesteder, og ville der igjen lægge Haand paa Eders forrige Sysler, de være geistlige, borgerlige, eller dømmende; igjen beskæftige da Landmanden sig med det, der kan fremme hans Jordbrug; Kjøbmanden med det, der kan bringe hans Handel i Flor. Mine Dnsker skulle uophørligen følge Eder i Eders Beskæftigelser; og jeg beder den Evige, at han vil ledsage Eder, gode Herrer og Norske Mænd! med sin almægtige og beskyttende Haand."

2.) "Naadige Tyrste!

Den Tidspunct, der saa længe har været Gjenstand ikke mindre for Nationens end for vore egne Dnsker, den Tidspunct, da vore Forhandlinger sluttes, er nu kommen. Med redeligt Sindelag og vedholdende Anstrengelse have vi bestræbt os paa at give Sagerne et Udfald, der kunde svare til Hs. Majestæt Kongens og Nationens fælleds Dnsker og Forhaabninger. Mod dette Maal have vi stadigen gaaet frem, uagtet de Hindringer, Vemnernes Vanskelighed og Vidtløstighed,

Conjuncturerne og de nye Former, som maatte antages, have opdyndet imod os.

Med den Frimodighed, som Bevidstheden om rene Hensigter indgyder, og med den Overbeviisning at vi have været opmærksomme paa, hvad vi skylde et elsket Fædreland saavel som dets vise og faderlig sindede Regjering, overgive vi vore Beslutninger til Samtidens og Eftertidens Bedømmelse. Maae vi end beklage, at enkelte af de Foranstaltninger, vi have anseet særdeles nyttige for Riget, ikke for Tiden kunne komme samme tilgode, haabe vi dog at have udrettet Noget til dets Bedste.

Uf den Constitution, som sikrer os en lovbunden Frihed, af den Nordiske Halvøes Forening og en viis Regjering, der betrygger vor politiske Stilling, af den Grundvold, vi have søgt at lægge for endeel af Rigets indvortes Indretninger, og af de Beslutninger, som maae ventes af kommende, mere erfarne National-Forsamlinger, tør vi haabe Held for Norges Rige i Fremtiden; og dertil give Himlen sin Belsignelse!

Deres Kongel. Høihed Kronprindsen, som, overeensstemmende med Nationens Ønsker, for nærværende Tid er Rigets Vice-Konge, og De,

ædle Prinds! som Hs. Majestæt naadigst har givet Nationen Haab om snart at see paa denne vigtige Post, kaldes om soie Tid tilbage til Broderlandet. Kun den Overbeviisning, at De ved Thronens Side ere Nationens Talsmand og dens Rettigheders Beskyttere, kan troste den over Savnet af deres længere Ophold her i Riget.

Landsmænd! Medlemmer af dette Storthing! Efterat have tilendebragt vore mafsommelige og vigtige Forretninger, ile vi snart tilbage til vore Hjemsteder. Lader os, hver i sin Kreds, ved mandig Daad og flog Tale, udbrede og befæste Agtelse for Rigets Love og Forfatning, Tillid og Kjærlighed til dets Styrere; men fremfor Alt, lader os takke den Allgode, der gav Staten den Ro og Lykke, som saamange andre Stater have maattet savne.

God bevare Kongen og hans Riger!"

Derpaa blev Storthingets Forhandlingsprotocol til Slutning underskrevet af dets Medlemmer i følgende Orden:

F. Glad.	Hans Grimelund.	Borchsenius.
Wangensten.		D. Weidemann.
Wollert Konow.		H. J. Wetlesen.

Torger H. Næss. Lars S. Tingnæss.
 Ohnstad. Bøegh. H. C. Westreim.
 Budk. J. Borge. Nils Hall.
 D. Biørnsen. Christopher Uhlen.
 Gulbrand Tandberg. Engebret Moe.
 S. Rasmussen. N. Schiott. Bergh.
 Germer. Sørensen. Lange.
 Weidemann. D. Haagenstad. D. Dvren.
 Johannes Poulsen Bøe. D. Schare.
 Peder Cappelen. Nils Dmsted. C. Tank.
 Næs. Norman. W. H. Klerck.
 Peer Ilsaas. Strand. Kæder.
 Michel Sarlund. Nilsen. E. W. Tørgensen.
 A. Bonnevie. Johan D. Borthig.
 Bendk. Samsing. Peder Bøgvald.
 Kested. E. J. Lundegaard. D. Kefsnes.
 C. Neersteen. Smitseng. Lars N. Kener.
 E. Bryn. H. Synnestvedt. Jonas Moe.
 Jacob Bierchedal. Halvor Dphuus.
 Tørgen Hall. Sibbern. Knud Biørnsfow.